

езикъ. Най-първо въ църквата „Св. Николай“) се е служило на славянски и то отъ едната страна на аналоя.

Училища се отварятъ едва въ 1827 година и въ тѣхъ се преподава по килийната система: съ букваръ, часословъ и псалтирь. Училищата сж били три: „Метоха“, Девическото училище“ и въ двора на църквата „Св. Георги“.

Фиг. 15. Съборената църва „Св. Никола“ отъ землетресението въ 1913 г.

По-сетне се възприема системата на рибния букваръ (на Петъръ Беронъ). Въ 1827 година е билъ учител чѣкой си Герасимъ, а презъ 1850 година Стойко Иванъ Поповичъ. Въ 1855 година идва Иванъ Сигаловъ, който се оженва за дъщерята на попъ Елефтера. По сетне въ 1859 година идва Иванъ Н. Момчиловъ, известенъ съ своята граматика и създателя на чистото българско литературно наречие въ града, което има за основа търновския говоръ. Неговите ученици продължили дѣлото на Момчилова и учителствували въ Г. Орѣховица: Христо Пановъ, Георги Бошнаковъ, Начо Начевъ, Минко Радославовъ, Сава Илиевъ Сирмановъ, Атанасъ Илиевъ, Ата-

Тази църква е направена отъ прочутия на времето си майсторъ Колю Фичето отъ Дрънско, който построилъ Бѣленския мостъ, най-големата хидравлическа постройка на Балканския полуостровъ на р. Янтра при гр. Бѣла, 276 м. дълъгъ съ 14 отвора (1865—1868); „Преображенския манастиръ“, Покрития дървенъ мостъ въ Ловечъ (1872), съ 64 дюкяна, който изгорѣ въ 1925 г.; Стария турски конакъ — войводницата, въ В. Търново, строена презъ 1876 г. и много др.